

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swego odwołania, wnoszący je podnosi trzy argumenty dotyczące zarzutu niedopuszczalności:

ZARZUT PIERWSZY: Nieprawidłowe uzasadnienie prawne i faktyczne w odniesieniu do braku interesu prawnego. Sąd Unii Europejskiej w pkt 28-31 postanowienia błędnie stwierdził brak posiadania przez wnoszącego odwołanie interesu w żądaniu stwierdzenia nieważności rozporządzenia, albowiem przeprowadził nielogicznie rozumowanie wskazując, jako jedynych beneficjentów stwierdzenia nieważności zaskarżonego rozporządzenia, wyłącznie dystrybutorów innych znaków towarowych a nie bezpośrednio Proforec.

ZARZUT DRUGI: Brak zastosowania przez Sąd Unii Europejskiej art. 263 ust. 4 TFUE wobec odmówienia wnoszącemu odwołanie posiadania interesu we wniesieniu skargi.

ZARZUT TRZECI: Sąd Unii Europejskiej w pkt 32-35 postanowienia o niedopuszczalności nie uzasadnił wystarczająco nieposiadania przez wnoszącego odwołanie interesu, nieprawidłowo przedstawiając okoliczności faktyczne dotyczące braku ryzyka wytoczenia przeciwko Proforec powództw sądowych albowiem nie uznał, że ryzyko istniało w dniu wniesienia skargi i nie zajął stanowiska w przedmiocie oczywistego naruszenia rozporządzenia w odniesieniu do nieprzewidzenia okresu przejściowego na wyprzedaż zapasów i opakowań.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia) w dniu 31 marca 2016 r. – Sadikou Gnandi/État belge

(Sprawa C-181/16)

(2016/C 191/26)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Sadikou Gnandi

Strona przeciwna: État belge

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich⁽¹⁾, który zobowiązuje państwa członkowskie do przestrzegania przy wdrażaniu tej dyrektywy zasady non-refoulement, a także prawa do skutecznego środka prawnego zagwarantowanego w art. 13 ust. 1 tej dyrektywy oraz art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, powinien być interpretowany w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie możliwości wydania decyzji nakazującej powrót, o której mowa w art. 6 ww. dyrektywy 2008/115/WE, w art. 52/3 § 1 ustawy z dnia 15 grudnia 1980 r. o wjeździe na terytorium, pobycie, osiedlaniu się i zobowiązaniu cudzoziemców do powrotu oraz w art. 75 § 2 dekretu królewskiego z dnia 8 października 1981 r. w sprawie wjazdu na terytorium, pobytu, osiedlania się i zobowiązania cudzoziemców do powrotu, w następstwie oddalenia przez Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides wniosku o udzielenie azylu, czyli przed wyczerpaniem środków zaskarżenia od powyższej decyzji oddalającej oraz przed ostatecznym zakończeniem procedury azylowej?

⁽¹⁾ Dz.U. L 348, s. 98.